

Arrest

nr. 285 222 van 22 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met terughrijving of terugleiding naar de grens van 13 februari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen advocaat Peter J.P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS loco Mr. C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2023 komt verzoeker in de luchthaven van Zaventem aan met vlucht TK1941 uit Istanbul. Verzoeker was in het bezit van een visum C voor Spanje, geldig van 22 januari 2023 tot en met 31 januari 2023, afgeleverd op 16 januari 2023 door de Spaanse ambassade te Moskou (Rusland).

Op 25 januari 2023 trekt de grenscontroleambtenaar het visum verzoeker in omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond. Er wordt een beslissing tot terugdrijving genomen. Op 3 februari 2023 dient verzoeker een beroep tot annulatie en schorsing van de beslissing tot terugdrijving in. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 288.210. De vordering waarbij verzoeker bij voorlopige maatregel en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling vordert van voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 285 220 van 22 februari 2023.

Op 25 januari 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 februari 2023 wordt verzoeker gehoord. Aangezien verzoeker in het bezit was van een visum C voor Spanje werd op 8 februari 2023 op grond van artikel 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 een overname gevraagd aan Spanje. Op 10 februari 2023 geven de Spaanse autoriteiten hun akkoord voor overname. Op 13 februari 2023 wordt een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

Op 13 februari 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding naar de grens (bijlage 25quater). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Wordt aan de [verzoeker] die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, Sivankaev Rashid, van nationaliteit Rusland, op 25.01.2023 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven);

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een visum C voor Spanje, geldig van 22.01.2023 tot en met 31.01.2023 en afgeleverd op 16.01.2023 op de Spaanse ambassade te Moskou (Rusland).

Overwegende dat betrokkene op 25.01.2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordeing (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Spanje op 08.02.2023;

Overwegende dat de we een akkoord tot overname hebben ontvangen van de Spaanse autoriteiten op 10.02.2023;

De betrokkene werd verhoord door onze diensten op 07.02.2023, waar hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde ook geen familieleden in België of in een andere EU lidstaat te hebben. Tijdens zijn verklaringen bij de federale politie in de luchthaven van Zaventem verklaarde de betrokkene dat hij een doorreisticket naar Madrid had en naar daar wou reizen voor toeristische doeleinden. Tijdens zijn verhoor bij onze diensten verklaarde betrokkene dat hij van plan was om direct een verzoek internationale bescherming in te dienen tijdens zijn transit in België;

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag

hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Op de vraag of betrokkene specifieke reden heeft waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde hij: "Het was niet mijn keuze. Iemand bepaalde het voor mij. Er werd wel veel over België gesproken en het was ook de eerste aankomst in Europa";

Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die hem verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde hij: "Ik wil asiel in België en niet in Spanje. België is een veiliger land.";

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

De Spaanse instanties stemden met toepassing van artikel 12(3) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale

bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd;

De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen;

We wensen tevens op te merken dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Spanje kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Teresa De Gasperis, “Asylum Information Database – Country Report – Spain”, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update in april 2022, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie word toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen. “While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased” (p. 105). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, “Oficina de Asilo y Refugio”) met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. “The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception” (p. 60).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. *“The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country”* (p. 60). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overgedragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 61).

Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 95). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. (*“Fase previa de evaluación y derivación, EYD”*). Nadien volgt een eerste fase (*Fase de acogida*) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum (*“Centro de Acogida a Refugiados, CAR”*), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (*acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes*). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of *“autonome”* fase (*“Fase de preparación para la autonomía”*) vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 95).

Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. *“Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months’ time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment”* (p. 98).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud in goede gezondheid te verkeren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggedleid naar Spanje^{1,2} en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.

Brussel, op 13.02.2023 Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 74/17, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 EVRM en van het zorgvuldigheidbeginsel. Het middel luidt:

“De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die een schending van het non-refoulementsbeginsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken, uitmaken. Verzoekende partij gaf herhaaldelijk aan dat zij Spanje voor haar onveilig vindt (o.m. cf. stuk nr. 2, p. 2/5). Daarom vroeg zij onmiddellijk bij haar aankomst in België asiel aan (cf. stuk nr. 2, p. 1/5). Verwerende partij dient normaal de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar Spanje te onderzoeken (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12) en des te meer omdat zij weet dat «Spanje namelijk geen garanties aan de andere lidstaten geeft». Zonder individueel onderzoek of enige garanties weet verwerende partij bijgevolg geenszins wat verzoekende partij te wachten staat en of zij opvang zal krijgen. Door de vaststelling dat Spanje aan verwerende partij geen garanties kan geven (cf. stuk nr. 3, p. 60), weet verwerende partij dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel onmogelijk onverkort kan gelden. In 2019 en 2020 werd de Spaanse overheid veroordeeld omdat zij asielzoekers opvang had geweigerd (cf. stuk nr. 3, p. 60) wat verwerende partij ook toegeeft (cf. stuk nr. 2, p. 3/5). Het AIDA-rapport bevestigt dat de moeilijkheden in zake opvang voor Dublin-terugkeerders onverminderd blijven voortduren («Asylum

seekers returned to Spain under the Dublin Regulation continue to face difficulties in accessing reception since 2018.»), cf. stuk nr. 3, pp. 94, en 99). De asielzoeker die dakloos blijft, bevindt zich in onmenselijke omstandigheden en ontegensprekelijk in strijd met de Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking). Rekening houdende met het voorgaande, bestaan zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partij in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Hierbij overschrijdt het geweld waarbij het gezicht wordt opengeslagen en een tand wordt uitgeslagen ontegensprekelijk de hardheidsdrempel van artikel 3 van het EVRM en is aan de voorwaarden die verwerende partij erkent en op pagina 4/7 van de bestreden beslissing herhaalt, voldaan. Verzoekende partij kan niet worden overgedragen. De bewoordingen «een reëel risico op» en «de te verwachten gevolgen» betekenen dat verzoekende partij geen persoonlijke ervaringen moet aantonen dat zij eerder geen opvang kreeg. Verzoekende partij toont concreet en op gedocumenteerde wijze aan dat de kans op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen bij verplichte overdracht naar Spanje (geen opvang) voor de groep van Dublin- terugkeerders waartoe zij behoort, systematisch en reëel zijn. Verwerende partij volgens de regel in de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, die zij in de bestreden beslissing herhaalt, niet aan een andere lidstaat mag overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten de schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12). Uit het voorgaande volgt dat de ingeroepen motieven ernst ontbreken en gedocumenteerd wordt tegengesproken. De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. De overige ingeroepen motieven kunnen de schending van het voormelde absolute artikel 3 EVRM dat geen afwijking duldt, goedmaken en kunnen bijgevolg niet dienen of weerhouden worden om de bestreden beslissing te schragen. Schending van de motiveringsplicht. In elk geval kan geen enkele nationale bepaling of Europeesunierechtelijke bepaling het verbod op refoulement dat primeert (cf. supra), terzijde schuiven of inkorten. Om deze en voorgaande redenen en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement zoals her onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd. Het reëel risico op ernstige schade zoals besproken werd door verwerende partij kennelijk niet zorgvuldig onderzocht terwijl zij daartoe positiefrechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, § 95) zelfs proprio motu wordt verplicht (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95). Verwerende partij handelde hierdoor onzorgvuldig. Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motivering daaromtrent. Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht. Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat hij door de ten uitvoerlegging van de bestreden beslissing zou worden blootgesteld aan “hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen” die een schending van het non-refoulementbeginsel zouden uitmaken. Verzoeker stelt dat aangezien Spanje geen individuele garanties geeft de gemachtigde zou weten dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel onmogelijk onverkort zou kunnen gelden.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde na onderzoek van de elementen die de situatie van verzoeker kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren zijn voor een overdracht aan de bevoegde lidstaat, te weten Spanje.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Spaanse instanties instemden in toepassing van artikel 12(3) van de Dublin III-Verordening met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat de Spaanse instanties verzoeker niet zullen verwijderen naar het land van herkomst zonder een onderzoek van zijn verzoek, dat verzoeker gemachtigd zal zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, dat hij de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen, dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève en het EVRM en er moet worden aangenomen worden dat Spanje het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM zal nakomen, dat het EHRM in het arrest van 2 december 2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk heeft overwogen dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in kader van regel 39 van de regels van het Hof, dat verzoeker dus klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig tot het EHRM, dat in het AIDA-rapport de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen nergens als ontoereikend worden beschouwd, dat Spanje geen individuele garanties geeft maar voorafgaand aan de overdracht overlegt de bevoegde instantie met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie, dat het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 veroordeeld werd omdat verzoekers om internationale bescherming die onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening werden overgedragen opvang werd geweigerd, dat naar aanleiding van die veroordeling het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie een richtlijn heeft uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje verlaten hebben om verder te reizen naar een ander EU-land (blz. 60 AIDA-rapport), dat het AIDA-rapport vermeldt dat aan Spanje overgedragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (blz. 61 AIDA-rapport).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. De gemachtigde komt voorts tot het besluit dat dit rapport

niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat verzoekers om internationale bescherming (systematisch) verstoken zouden blijven van opvang of het slachtoffer zouden worden van refoulement. Er zijn evenmin ernstige en duidelijke redenen om aan te nemen dat verzoeker omwille van omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval het slachtoffer zou worden van een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.

Er rust een zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept. De vreemdeling dient ernstige en duidelijke redenen bij te brengen om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verzoeker slaagt er niet in een concrete aanwijzing te geven dat hij slecht zou zijn behandeld worden in Spanje.

Verzoeker heeft de kans gekregen om alle concrete informatie die hij ter zake ter beschikking had te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoeker gevraagd: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”* Verzoeker antwoordde dat hij asiel wil in België en niet in Spanje omdat België een veiliger land zou zijn.

De gemachtigde heeft er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de criteria en de mechanismen om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming vastgelegd zijn in de Dublin III-Verordening en dat dit betekent dat verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-Verordening.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van artikel 74/17, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

dhr. S. DILLEN,

De griffier,

S. DILLEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC